

[Brusvang]

at det ikke er nogen rar situation, når vi har tilsluttet os en international konvention som Europarådskonventionen om kontrol med databehandling, at vi så ikke bagefter har været i stand til at følge dette op i den nationale lovgivning. Det gælder ikke bare dette spørgsmål, men også en række andre internationale konventioner, vi har tiltrådt, hvor man gang på gang må undre sig over, at det bagefter er svært i den nationale lovgivning at få gennemført de ændringer, der skal til, for at man kan ratificere, idet man må gå ud fra, at i det øjeblik Danmark underskriver en konvention, ved vi, at der i dette ting med al rimelig sandsynlighed er det fornødne flertal for at foretage de ændringer, der skal til for at ratificere, for ellers ville vi vel ikke have underskrevet konventionen.

I accesprocedureproblematikken er det i øvrigt vor indstilling, at der så vidt som overhovedet muligt skal være adgang til for den enkelte borger at få indsigt.

Der er et specielt område, jeg gerne vil fremhæve, og det er spørgsmålet om indsigt i hospitalsjournaler. Jeg har forstået administrationen og ministerens redegørelse på den måde, at oplysninger kan man få ved at henvende sig til sin læge, som så kan formidle disse. Det mener jeg personlig ikke er tilfredsstillende, for hvis jeg sad som læge, ville jeg også i et vist omfang anlægge et kollegialt syn på sagen, og jeg ville være lidt betænkelig ved til en patient at videregive fra journalerne sådanne formuleringer fra kolleger på hospitalerne, som muligvis ville ærgre patienten meget, bringe ham i harnisk osv. Man ville lade det gå videre i en lidt anden form. Jeg må tilstå, at jeg finder det rimeligt, at patienter kan få adgang til selv at se deres journaler.

I øvrigt er konklusionen for mit vedkommende med hensyn til egenindsigtsproceduren den, at jeg lægger ministerens redegørelse til grund og har forstået, at i praksis har problemet ikke været så stort, der har ikke været så forfærdelig mange anmodninger, og det er da udmærket. Men principielt er der et problem her, og vi er i hvert fald fra CDs side meget positivt indstillet over for, at der skal være så vid en indsigtsadgang som muligt.

Endelig et par bemærkninger om telefonnummerregistreringen.

Lad mig først tage det mest klare: spørgsmålet om registrering på hoteller af telefon-

numre, der opkaldes fra hotelgæsternes værelser. Jeg har set det praktiseret på visse hoteller og finder det meget forkasteligt. Enhver, der måtte have lyst hertil, kan gå hen til receptionen på et hotel og sige: jeg kommer for at betale regningen for værelse nr. 47. Hvor meget er det blevet til? Betaler han så beløbet, kan han få hotelregningen med alle underbilag udleveret, og det kan jo nok i visse situationer være ønskeligt for en person, men spørgsmålet er, om det er ønskeligt, at vi har en sådan adgang, og det finder jeg ikke. Der må en anden ordning til.

Når det drejer sig om registrering af telefonnumre for så vidt angår det offentlige telefoner og private virksomhedstelefoner, mener jeg, der er et problem. Jeg er ikke i stand til – jeg ved ikke, om justitsministeren er det – at sige, hvor stort problemet er, men det siger sig selv, at de offentlige telefoner og de private firmaers telefoner nu engang ikke er etableret med henblik på private samtaler. At der finder private samtaler sted i et vist rimeligt omfang inden for det lokale område med familien og andre, kan vi alle forstå, og det vil private firmaer formentlig også acceptere, men hvis folk begynder at ringe til udlandet, hvad man jo meget nemt kan i dag – man kan mig bekendt ringe i hvert fald til hele Europa ved selvvalg, og man kan vistnok oven i købet ringe til lande uden for Europa – er det omkostninger, som det ikke er rimeligt at det offentlige eller de private firmaer skal bære.

Jeg er ikke i stand til teknisk at afgøre, hvordan kontrollen skal finde sted, men helt urimeligt ville jeg ikke finde det, hvis det for de private virksomheders vedkommende var sådan, at man sagde til personalet: I må være klar over, at vi kontrollerer, hvem der bliver ringet til, og hvis I skal ringe til jeres elskerinder eller andre, som I ikke ønsker at vi skal vide noget om, må I bruge jeres frokostpause til at gå et andet sted hen. Jeg ved ikke, hvordan det skal ordnes, men hvis der er et problem – og det ved ministeren sikkert mere om – synes jeg, vi må være positivt indstillet over for en løsning af det.

Lenger (VS):

Jeg vil også gerne sige tak for ministerens redegørelse, som vi på mange måder finder meget sympatisk; her tænker jeg bl.a. på den